

תת"ע 11496/06/17 - מדינת ישראל נגד מרדיי יעקב

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע א-17-06-11496 מדינת ישראל נ' מרדיי
תיק חיזוני: 60250372954

בפני	כבוד השופט מיכל שביט
מאמינה	מדינת ישראל
נגד	מרדיי יעקב
נאשימים	

החלטה

לפנינו בקשה לביטול פסק-הדין אשר ניתן כנגד המבקש, בהיעדרו, ביום 02.07.2017. בפסק-דין זה הורשע המבקש בעבירה של נהייה ברכב ללא ביטוח בגין סעיף 2א לפקודת בטיחות רכב מנوعי [נוסח חדש], תש"ל-1970 ובעבירה של פקיעת רישון נהייה מעל שישה חדשים בגין סעיף 10א לפקודת התעבורה [נוסח חדש]. דיןנו נוצר לששלום קנס בסך 1,000 ל"ג, פסילה מלקלבל וגם או מלחזיק רישון נהייה לתקופה של שנה ופסילת רישון לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.

בבקשתו טען המבקש כי לא ידע אודות קיום הדיון ביום 02.07.2017 ועל כן לא התייצב וכי נודע לו על קיומו של תיק זה אך לאחרונה, כאשר ביקש לחדש את רישונו. המבקש הוסיף והסביר כי הוא אכן אוחז ברישון נהייה מאז פקיעת רישונו בשנת 2013 וכי אף לאחרונה, עקב שינויים שנעשו בניהלי משרד הרישוי ובחוק ההוצאה לפועל, יכול הוא לקבל את רישון הנהייה שלו, אלא שהഫילה שהוטלה עליו בתיק זה מונעת זאת ממנו עקב היעדר אישור בדבר הפקחת הרישוי. המבקש עותר לביטול פסק-הדין לצורך צירוף תיק זה לתיק נוסף הקבוע בעניינו. לחילופין הוא מבקש שייקבע כי היה פטור מהפקחת רישון בתיק זה לאור העובדה שאינו מחזיק ברישון מזה שנתיים רבות.

המשיבה מתנגדת לבקשת עקב השינוי בהגשתה ובהיעדר עילה מהעלויות הקבועות בסעיף 130 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 לביטול פסק-הדין. עוד לדבריה, גזר-הדין שנייתן ראוי ומחייב במתחם הענישה ואל לבית המשפט לתת ידו לבזבוז זמן שיפוטי יקר. המשיבה צרפה לבקשתה את אישור מסירת הזמנה לדין לידי של המבקש.

ה המבקש חזר בתשובתו על טענתו כי לא ידע על קיום הדיון, אולם לא התייחס במסגרת לאמור באישור המשירה שהוצע בתשובה המשיבה.

5. לאחר עיון בטענות הצדדים מצאתי כי דין הבקשה, על כל רכיביה, להידוחות.
6. כאמור, בקשה לביטול פסק-דין שניתן בהיעדר יש לגיש בצירוף תצהיר אסמכתאות לתמיכת בנטען בה (רע"פ 9142/01 **איטליה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ"ז(6) 793, 802). המבקש לא צרף לבקשתו או לתשובתו תצהיר עורך כדי לאיימות העובדות המשמשות יסוד לבקשתה. די בכך כדי להביא לדוחית הבקשה.
7. גם לגופם של דברים, לא מצאתי שיש בבקשתה ממש.
8. בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, "**גנזר דין של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנאשם, לבטל את הדיון לרבות את הכרעת הדיון וגזר הדין אם ניתנו בהעדתו, אם נכון שהיתה סיבה מוצדקת לאתייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.**"
9. כאמור, המבקש טוען כי אכן התיצבותו לדין שנקבע בעניינו נעוצה באירועים קיומו. לתגובה המשיבה צורף אישור מסירה המעיד כי הזמןה לדין נמסרה לידי של המבקש על ידי השוטר רס"מ בוריס יצחקי ביום 30.05.2017. בזמןה זאת צוין באופן מפורש כי על המבקש להתייצב בבית המשפט לענייני תעבורה בירושלים ביום 02.07.2017 כדי להישפט. גם בתשובתו לתגובה המשיבה לא התייחס המבקש לאמר בעל וסתפק בחזרה על הטענה בדבר אי הידעעה - טענה שכאמור אף לא גובטה בתצהיר. לא מצאתי כי יש בטענותו הסתמית של המבקש בדבר אי הידעעה כדי לאין את האמור באישור המסירה שנערך על ידי השוטר. על כן אני קובעת כי כשל המבקש מהווכיח קיומה של סיבה מוצדקת לאתייצבותו לדין.
10. כמו כן, לא מצאתי כי ביטול פסק-הדין דרוש למניעת עיוות דין. כפי שນפסק ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) "על כל הטעון לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טעنته, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאלי של ממש לשינוי התוצאה". המבקש לא פרט טענות הגנה ולא הראה כי קיימים סיכוי של ממש לשינוי התוצאה. קשייו של המבקש לחידוש רישויונו בגין שלילת הרישון שנגזרה עליו כמו גם רצונו לצרף תיק זה לתיק נוסף המנויל נגדו, אין בהם כדי לבסס עילה של מניעת עיוות דין המצדיקה את ביטול פסק-הדין. זאת יש להוסיף, כי גזר-הדין שנגזר על המבקש בהיעדרו הינו בתוך מתחם הענישה הסביר בנסיבות העבירות בהן הורשע. על כן אני קובעת כי כשל המבקש מהווכיח כי יגרם לו עיוות דין כתוצאה מפסק הדין אשר ניתן בעניינו.
11. נוכח האמור לעיל ומשמעותי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיו האישיות של המבקש, אני>Dコーナー את הבקשה לביטול פסק-הדין.

.12. גם דין בקשה החלטת המבוקש, שיקבע כי היה פטור מהפקדת רישון בתיק זה לאור העובדה שאין מחייב ברישון מזה שנים רבות, לדחיה.

.13. בהתאם להוראת סעיף 42(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], פסילה שהטיל בית המשפט "תחל ביום מתן גזר הדין אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת", ובכפוף לסיוג הקבוע בסעיף 42(ג) שם, לפיו בחישוב תקופת הפסילה לא TABOA במניין התקופה שחלפה עד מסירת הרישון לרשות שנקבעה לכך בתקנות. העולה מכל האמור הוא, שסעיף 42(ג) לפקודה קבע עיקרוני אחריו אין מהררים, ולפיו התקופה שחלפה מיום גזר הדין ועד למסירת הרישון לרשות המוסמכת, לא TABOA במניין תקופת הפסילה. בפסקת בית המשפט העליון נקבע העיקרונו של הנג להפקיד מחדש את רישינו בכל רשות בה נפסל, גם אם הינו פסול וגם אם רישינו פקע זמן ניכר [ר' למשל רע"פ 4446/04 **ביטון נ' מדינת ישראל** (05.10.05)].

.14. זאת ועוד, משמעות בקשה החלטת המבוקש הינה חישוב תקופת הפסילה על ידי בית המשפט. כדי如此, בהתאם להלכת ג'ابر (בש"פ 9075/12 **ג'ابر נ' מדינת ישראל** (14.04.14)), הליך חישוב הפסילה מסור לסמכוותו של משרד הרישוי ולא לבית המשפט לתעבורה.

.15. לפיכך גם בקשה החלטת המבוקש נדחתה.

המציאות תשליך ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, י"ז סיון תשפ"ב, 16יוני 2022, בהעדר הצדדים.